

אגבר, רותם

בן לחיה ושמואל, נולד בתל-אביב ביום י"ג בכסלו תשל"ב (1.12.1971), אח בכור לסינון, מעיין ומור. נכד לבת שבע ושלמה ברזון וברוריה ואברהם אגבר. כבר כפעוט התגלה רותם כילד סקרן וחקרן, הבודק וחוקר כל דבר הנקרה בדרכו. חובב מוסיקה מילדות, וכבר בגיל שלוש הועמדה לרשותו מערכת צנועה ואוסף תקליטים, אותם לא נלהא מלשמעו שוב ושוב. את לימודיו החל בגיל חמש וחצי, בבית-הספר היסודי על שם "משה ס" בתל-אביב. כאן באה לביטוי הסקרנות שאפיינה אותו מילדות. רותם התבלט תמיד בידע כללי רב בתחומים שונים ומגוונים. מגיל צעיר ביותר התעניין בכל הנעשה סביבו, ונמשך במיוחד לתחום הפוליטי והחברתי. הוא הרבה לקרוא עיתונים, וכבר בגיל צעיר אימץ לעצמו דעות ברורות ועקביות שהתגבשו לבסוף לחשקפת עולמו הפוליטית-חברתית, בה דגל כל חייו.

בהיותו בן שתיים-עשרה וחצי, עברה המשפחה להתגורר במושבה גן יבנה. רותם החל ללמוד בחטיבת-הביניים ובבית-הספר התיכון האזורי גזרה, שם סיים את לימודיו במגמה ביולוגית. חובב טבע מושבע, שאהב פרחים ובעלי חיים, שבהם מילא תמיד את בית המשפחה, והם היו גורם חשוב בצמיחתו והתפתחותו האישית.

בסוף פברואר 1990, התגייס רותם לצה"ל, לחיל השריון. הוא הוכשר כאיש צוות טנק, בתפקיד טען-קשר. במהלך שירותו הצבאי, עבר רותם תקופה קשה, בזמן אירועי האינתיפאדה ברצועת עזה. על חוויותיו הקשות מתקופה זו סיפר למשפחתו רק כעבור שנים. בתום שתי שנות שירות, נשלח לקורס משי"קי מודיעין. היתה זו תקופת פריחה עבורו, הוא מצא עניין רב בתחום, הנושא ריתק אותו והוא אהב מאוד את תפקידו. לאחר שחרורו שובץ לשירות מילואים בחטיבה הסדירה, במקצוע שכל כך אהב, וכה היטיב לבצע.

עם תום שירותו הצבאי בחר רותם ללמוד בחוג ליחסים בינלאומיים ומזרח אסיה באוניברסיטה העברית בירושלים. נושא ההתמחות שלו היה סין - שפונה, תרבותה וההיסטוריה שלה. הלימודים היו עבורו בבחינת חוויה מעשירה ומסעירה. רותם רכש מיומנויות קריאה, כתיבה ודיבור בשפה הסינית, ועם סיום לימודיו וקבלת התואר נסע ללמוד באוניברסיטת בייג'ין לימודי שפה ותרבות סין, למשך שנה אחת. שנה זו היתה שנת שיא בחייו. הוא למד עם סטודנטים מכל רחבי העולם,

כשהשפה המשותפת לכולם היתה - סינית. במהלך השנה טייל רותם ברחבי סין ומונגוליה. בדצמבר 1997, שב רותם ארצה. הוא חיפש עבודה בתחום התמחותו והחל לעבוד באשקלון, כמתורגמן בחברה לכת-אדם "עמית", המביאה לארץ עובדים זרים, בעיקר מתאילנד וסין. במסגרת ותפקידו, נסע רותם ברחבי הארץ וביקר במושבים הרבים, בהם הועסקו פועלים סינים בעבודות חקלאות. הוא שימש מתורגמן ומתווך בינם לבין מעסיקהם, וביים לבין חברת "עמית". רותם בנה את תפקידו בדבקות וביסודיות האופייניים לו. תחילה התעורר חשדם של העובדים, למראה ישראלי הדובר את שפתם, אך אט אט הצליח רותם לרכוש את אמונם. הוא יצק לתפקידו תכנים נוספים, והפך בהדרגה כתובת לפניות העובדים הסינים בכל בעיה - מצויד אלמנטרי, כמו כלים פשוטים ושמיכות, דרך הבטחת שכר ומגורים נאותים ועד ליווי לבתי-חולים ובתי-משפט במקרה הצורך.

המרצה בחוג ללימודי אסיה כותבת על רותם: "מעל הכל אהבתי את טוב ליבו, אזים עם לב זהב ותלמיד מעולה. תמיד סמכתי וידעתי כי רותם ממשיך בדרכו, כי הוא לומד ועובד ושוקד על

אישור

אני מאשר/ת בזה את נוסח הביוגרפיה
לפרוץ כפי שזכרתי

חתימה

שרה לויאל

הסינית ומשלבה באהבת האדם. ואכן – אין שילוב מוצלח יותר מאשר פעילותו בקרב הפועלים השונים בארץ".

בתחילת פברואר 1999, נקרא רותם לשירות מילואים. ביום לי' בשבט תשנ"ט (15.2.1999), במהלך תרגיל לילי באיזור מצפה רמון, אירעה תאונת אימונים. הנגמ"ש, אותו הוביל רותם, סטה מציר התנועה והתהפך על גבו. רותם נהרג, וארבעה חיילים נפצעו קל. בן עשרים ושבע היה בנפלו. הוא הובא למנוחות בחלקה הצבאית של בית העלמין בגן יבנה. הותיר אחריו הורים ושלוש אחיות. לאחר מותו הועלה לדרגת רב-סמל.

אמו הוציאה לאור ספר שירים שכתבה לאחר מותו, "זר נוריות לבני". מתוכו השיר "בגופי": "על לוח שיש שמהר נחצב / חקוקים שמך, לידתך ומותך / צר המקום בני מהכיל אותך / אתה שהיית, אתה שהנך. / ובגופי, שגם הוא מסלע נחצב, / אתה שם. / אתה שהיית, אתה שהנך, / אתה באמך. / חקוק וחרוט באהבתי, בזכרונותי, / שרוג באברי, זורם בעורקי, / באושרי ובכאבי, אתה שם / אני איתך ואתה איתי - בני יקירי".

המשפחה הקימה אתר אינטרנט לזכרו, כותבת האתר: WWW.GEOCITIES.COM/EGBARSITE. המשפחה הקימה קרן מלגות לסטודנטים בפקולטה למדעי הרוח והחברה באוניברסיטה העברית, בה למד רותם. ביום 13.1.2000, קיימה האוניברסיטה טקס הענקת מלגות על שמו של רותם אנבר, במלאת שנה לפטירתו. הטקס נערך, בראשות ראש החוג למזרח אסיה, הפרופסור בן-עמי שילוני, ובהשתתפות המשפחה השכולה. במעמד חלוקת המלגות, חולקו ארבע מלגות על שם רותם - שתיים ניתנו מטעם האוניברסיטה, לשני מרצים צעירים, מצטיינים, ושתיים ניתנו מטעם המשפחה, לשני סטודנטים מצטיינים מהפקולטה. בחלק השני נשמעה הרצאתו של הפרופסור בן-עמי שילוני. בטקס השתתפו סטודנטים, חברים, אנשי צבא ובני המשפחה.

ביום השלושים למוותו הספידה את רותם אחותו, סיון, "אח שלי, רציתי רק לכתוב משהו, אינני משוררת וגם לא סופרת, אני רק אחות שמסרבת להאמין. איך אוכל לכתוב מילות פרידה, כשמאז אותו הלילה, אני מחכה שתכנס הביתה ותגיד שלום לכולנו בסינית, שכל כך אהבת. רותם שלי, נזכרתי השבוע בשיחת טלפון שהייתה לנו כשהיית בסין, כשהיית 'גונבי' שיחות באמצע השבוע, בלי שאף אחד ידע. היית מאמין על מה דיברנו!! על זה שבעוד כמה שנים נגור אחד ליד השני, והילדים שלנו יהיו החברים הכי טובים. אח שלי, נשארתי לבד עם כל החלומות, ואין מי שיגיד לי מה לעשות איתם".

מתוך דברים שכתבה אמו לזכרו: "אנו עומדים כאן, מול הטבע הנושט ולובש צורה עם תחילתו של האביב, ואתה אי-שם, במקום שגם טובי הקרטוגרפים בכל הדורות לא השכילו למפות על פני שום מפה בעולם. כאן אני רוצה להעלות אתך זיכרונות, כי אני יודעת שאתה זוכר, ואם תשאל, אמא, איך את זוכרת הכל כל כך במדויק, אני עונה לך שהזיכרונות חרוטים עמוק, עמוק על לוח לבי, ואת נוצת הכתיבה שלי אני טובלת בקסת של געועים ואהבה".